

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februvarja 1889.

Leto XIX.

Cesarjevič Rudolf.

Dunaj, 30. januarja 1889.

Iz Maierlinga pri Badenu, kamor je bil cesarjevič nadvojvoda Rudolf predvčeraj otišel na lov, prišla je ravno kar pretresujoča vest, da je Njega ces. in kr. Visokost, cesarjevič Rudolf, umrl nagle smrti vsled srčnega mrtvouda.

Takó se glasi najžalostnejša brzojavka, ki objavlja najbritkejšo izgubo in najstrašnejši udarec za vso avstrijsko-ogersko monarhijo. Nada in ponós našega cesarstva, naš obče priljubljeni prestolonaslednik, nadvojvoda Rudolf, umrl je nagle smrti v najlepši dóbi svojega mladostnega življenja.

Prosimo ljubega Boga, da bi v tej prebitkeji izgubi in za vso našo monarhijo srce pretresajočej nesreči dal obilo tolažbe našemu predobremu cesarju in v prebitkih solzah se topečej cesarskeji rodovini.

akó si mrtev, potok!
Ne čujem žuborenja.
Vklenila te je zima,
Ki se povsod razpénja.

V ledenih zdihaš spónah,
Ki stiskajo sreé ti.
Vkován v globino tétno
Na dan ne moreš vréti.

Po zimi.

Oj pridi cvetna vzpómlad.
Po tebi hrepenímo.
Z nasméhom vkroti milim
Osorno, trdo zimo.

Oj pridi cvetna vzpómlad
In ječe vse odkléni,
Da spet šumél bo potok,
Oživljaj gaj zeléni.

A iz vasi mladina
Bo v trôpah semkaj vréla
In ob potoku glasnem
Skakala bo vesela.

Fr. Krek.

Na Tičnici.

omu je pač prišlo na misel, " vprašal sem starega Podmelea, "zidati na Tičnici ono kapelico, do katere niti pota ni, in katera se le malo vidi iz gostega grmovja. Pač je moral imeti svoje posebne vzroke, kdor je ondù postavil ta zid."

"Zdaj res ne vodi več noben pot mimo kapelice na Tičnici," dejal je Podmelec, "a nekdanj je bil celó vožnji pot, po katerem so vozili nakopan pesek do ceste. A odkar se je bil ondù ponesrečil pokojni Cestar, nihče več ne hodi v óni hrib kopat peska, ampak raje hodijo v Žlebec, da-si je bolj od rok a vender ni tako nevarno.

"Bilo je nekega jesenskega dne," pravil je Podmelec, "in precej lepo suho vreme je bilo. Jaz sem ravno iz gozda peljal nekaj drv, katera sem počasi pripravljaj za zimo, pa me sreča Zaplatarjev Francè, óni iz vasi ter mi pové, da je cestarja na Tičnici ubilo. Tega skoraj nisem hotel verovati, ker sem bil še prejšnji večer po nekem opravku pri njem in mi je še dal gorečo trsko, da sem si svetil do doma, ker je bila precej temna noč, a človek tudi prvi hip nerad verojame take nezgode. Ali kmalu sem se prepričal o resničnosti Francetovih besed. Prišel sem ravno kraj hoste, kjer se tako lepo vidi na Tičnico, pa zazvoní pri fari z velikim zvonom in takój sem vedel, kaj ima pomeniti ta glas. Postal sem z vozom, zmolil nekaj očenašev za dušo pokojnega, potem pa sem peljal počasi proti domu. Domá so mi vso stvar natanko povedali. Vozil je pesek iz Tičnice po poti proti cesti. Imel je dobro naloženo in ker je pot nekoliko visel, hotel je najbrže nagibajoči se voz

nekoliko podržati, v tem pa so konji v stran skočili in voz se je prevrnil nanj ter ga takój do smrti pobil. — Cestarica in njena mala hčerka sta silno jokali, ko so jima prinesli očeta mrtvega domóv, in nihče ju ni mogel utešiti. Ker ju je bilo tudi strah samima biti v hiši, prosila je Cestarica naj bi prišel kdo izmej nas čez noč k mrliču. Takój sem se opravil, nekoliko povečerjal, potem pa otišel k mrtvaškemu odru svojega prijatelja, s katerim sva se bila še prejšnji večer o marsičem pogovarjala. Človek res ne vé, kje ga smrt čaka — mislil sem si po poti — in ko misli, da stopa najbolj varno vzdrsne mu, pade in ne vstane več.

Ko sem prišel v hišo, nisem mogel utolažiti žene in hčere, ki sta silno jokali. In kaj ne bi? saj je ni hujše izgube za hišo od smrti pridnega gospodarja. To-lažil sem ju, kolikor je bilo v mojej moči, potem pa sem vso noč prečul pri mrliču ter molil za njegovo dušo.

Tretji dan so ga pokopali na veliko žalost vsacega, ki ga je poznal, posebno pa je bilo meni hudo, ker sva si bila največja prijatelja.

Cestarica je potem oskrbovala sama svojo kmetijo, ali le težko jej je bilo, ker je bila slabotna ženska. Dekleee pa je bilo takrat staro komaj sedem let, in jej tudi ni moglo Bog vé kaj pomagati.

Takó je preteklo nekaj let. Cestarica je ostala vdova ter je počasi skrbela za vse. — Neko vzpómlad pa se je pripravljaj Rebernikov Janez, ki v svojih mladih letih ni bil nič kaj prida, za pot v večnost. Bolehal je vže vso zimo, vzpomladi pa ga je do dobrega zgrabilo ter položilo na smrtno posteljo. Ko je vedel, da je vže blizu groba, povedal je spovedniku, da je bil prav za prav on kriv Cestarjeve smrti, a da tega ni nikomur nič povedal, ker se je bal kazni. Bilo pa je takó-le:

Rebernikov Janez se je bil v krěmi pri fari sprl z nekim fantom iz sosednje vasi ter mu hotel še tisti dan v pijanosti „pokazati pot do doma.“ Šel je na Tičnico čakati, ker je vedel, da pride po poti sovražnik njegov, ter je v grmovji čakaje zadremal. V tem pripelje Cestnik po poti pesek in Janez se vzdrami ter skoči po konci meněč, da je njegov sovražnik. Konji se tega ustrašijo, potegnejo voz na stran, ki se prevrne na Cestarja ter ga takój ubije.

Takó je povedal Rebernikov Janez gospodu župniku pri spovedi ter ga prosil, naj bi po njegovej smrti to razglasil in prosil Cestarico in njeno hčer odpuščenja, da jima je napravil toliko žalosti. Potem je še izročil spovedniku nekaj denarja, naj bi na Tičnici pozidal kapelico, in umrl je ves udan v voljo božjo.

Ker je pa Janez po Reberniku vse premoženje podedoval, drugih dedičev pa ni bilo, izročil je v svojej oporoki vse premoženje Cestarjevej hčeri, da bi vsaj nekoliko poplačal krivdo in žalost, katero je napravil s svojim nerodnim življenjem v mladosti.

Drugo vzpomlad pa je sezidal gospod župnik óno kapelico na Tičnici uprav na tistem mestu, kjer se je zgodila nesreča. Ljudje pa so se vedno bolj izogibali tega pota, posebno po noči ni nihče rad ondù hodil, in takó se je počasi popolnoma opustil. Včasih je hodila Cestarica ob nedeljah po póludne tjakaj molit, odkar pa se je tudi ona preselila v večnost, stoji kapelica osamljena mej grmovjem liki ovea, ki se je izgubila od črede.

Milan Šašelj,

Storite jim dobro, ki vas žalijo.

Marijca je bila hči pridnega in imovitega kmeta na Tirolskem. Bila je jako dobrosrčna deklica. Največje veselje bilo jej je: živeti po lepih naukih, ki jih je slišala v učilnici. „Oj, kako dobro nam želé naši učitelji, ki nam toliko lepega povedó,“ dejala je večkrat sama v sebi, „in kako nespametni so óni otroci, ki se ne obnašajo po teh lepih naukih.“ — Bila je Marijca tako ljubeznivo dekletce, da jo je vsak, kdor jo je poznal, ljubil in spoštoval.

Bila je pa tudi velika prijateljica cvetic. Ko je prišla vesela vzpomlad, napravila si je lično gredičico ter vsejala na njo najlepših cvetic. Vsak dan je skrbela Marijca za svoje cvetice in ne zamán. Cvetice so lepo rasle in bile v najlepšem cvetju.

Deklica ljuba, ali ne slutiš nevarnosti, ki pretí tvojim cveticam? Vže je nastavljena kruta roka, ki želi uničiti to prelepo cvetje in izpremeniti tvoje nedolžno veselje v žalost in britkost.

Bilo je neke sobote zvečer. Marijca gre po navadi k cvetličnej gredici, ki jo je imela na vrtu, da bi ondu opravila svojo večerno molitevco, kakor je to vže večkrat storila. Ali o Bog, kaj ugleda! Gredica je vsa pohojena, cvetice potrgane in po tleh razmetane. Kakor okamenela stoji Marijca pri gredici in joče po svojih ljubih cveticah. „Oj kako sem za vas skrbela, ljube cvetice moje,“ vzdihovala je deklica in si brisala solzne oči. „Vse moje veselje je uničila zlobna roka!“

Še je stala Marijca pri cvetličnej gredici, ko ugleda v pesku sled bôsih nog. Gre za stopinjami in prišedši konec vrta, ugleda zanemarjenega, bosonogega dečka. Takój na licu se mu je poznalo, da ni dosti prida. Obleka mu je bila umazana in raztrgana. Nihče drug nego on je razdejal lepo Marijčino gredico. V roci je še držal šopek cvetic in jih trosil po tleh. „Oj ti hudobnež, ti,“ reče mu Marijca: „nikoli ti nisem nič žalega storila in ti mi narediš toliko žalosti. Zakaj mi si to storil?“ Deček videč Marijco, ustraši se je in zbeži.

Drugi dan je bila nedelja. Marijca sedi po krščanskem nauku z očetom v hiši in mu bere zgodbo o Ezavu in Jakobu iz sv. pisma. „Kako zeló je razžalil Jakob svojega brata Ezava — misli si Marijca — in vender mu je vse odpustil Ezav. „Pač je lepo, ako ljudje drug drugega ljubijo in si odpuščajo razžaljenja. Oj, prevelika je moja žalost — a vender — vender moram tudi jaz odpustiti.“

Ni še izgovorila zadnjih besed, ko stopi v hišo stara ženica v jako ubožnej obleki, za njo pa umazan, zanemarjen deček. Nihče drug ni bil, kakor óni hudobnež, ki je toliko žalosti napravil dobrej Marici s tem, da jej je pokončal njeno cvetlično gredico. Takój ga je spoznala Marijca. Stara ženica je prosila najpred za malo kruha, potem se pa obrnila k Marijčinemu očetu in ga prosila, naj bi vzel njenega dečka za pastirja v hišo. Rekla je, da ona ne more več zanj skrbeti, ker se sama težko preživi. Oče odgovori, da ima poslov vže brez tega dovolj pri hiši, pa tudi ne more vzeti tako zanemarjenega dečka v službo, kateremu se vže na obrazu vidi, da ni dosti prida. Ko deček pogleda Marijco, zeló se je ustraši in obledí. Videl je namreč, da je prišel v hišo njenega očeta in se bal, da se mu ne bode dobro godilo, ako ga Marijca zatoži svojemu očetu.

Ali plemenito Marijčino srce ni mislilo na osveto; usmilila se je ubozega dečka ter prosila očeta, da bi ga vzel v hišo. „Glejte, oče ljubi!“ dejala je, „kakšen ubožec je in kako je zanemarjen, ker mu mati ne premore boljše obleke. Vzemite ga v našo hišo in jaz mu bodem skrbela za pouk, učila ga bodem brati in pisati.“ — To se je očetu zelo dopadlo in vzel je zanemarnjenega dečka v hišo, kjer se mu je prav dobro godilo.

Sram je bilo ubozega dečka, ko je slišal, kako Marijca prosi zanj ter ga ne toži očetu zaradi napravljene jej škode. Vže jo je hotel prositi odpuščenja, ali Marijca to čuteč, prestregla mu je besedo in rekla: „Vže dobro, vže dobro! Ker vem, da ti je žal, kar si storil, rada ti odpustim vse, samó poboljšati se moraš, in to mi obljubiš, kaj ne?“

Ubogí deček je vse obljubil in tudi zvrševal, kar je obljubil. Dolgo vrsto let je služil v hiši Marijčinega očeta ter se tako lepo védel, da je bil v izgled vsem drugim poslom, ki so bili pri hiši.

Nežika Zupanova.

Kmet in graščak.

(Národna.)

Tekoč je šel ubožen a moder kmet iz sejma domóv. Sreča ga graščak ter ga vpraša: „Ali je bil dober seménj?“ „Nisem ga pokusil,“ odgovori kmet. Potem ga vpraša graščak: „Koliko je bilo živine?“ „Nisem je štel,“ odgovori mu kmet. Graščak še dalje vpraša: „Kaj neseš domóv s semnjá?“ „Ne morem ga nositi, ker nima prirám.“

„Pridi jutri k meni v gostí,“ reče mu graščak. Kmet res pride ter potrka na vrata. Graščak v sobi se oglasi: „Kdo je zunaj?“ Oni, kogar notri ni,“ odgovori kmet. Graščak odpre vrata, pokliče hlapca in mu ukaže, naj pelje kmeta v klet v gostí. Hlapec pelje kmeta v klet, kder vino skupaj pijeta. Zmérni kmet je vino le pokušal, a hlapec je pil čez mero ter se opijanil. Zmérni in trézni kmet je pijanega hlapca lehko ustrahoval in pretepel. Graščak misleč, da hlapec tepe kmeta, reče mu: „Le pritisni! le pritisni!“ In kmet še bolje udriha po ubogem hlapcu. Zdajci ugleda kmet telečnjaka, ki je visel na drogu, zadene ga čez rami in otide. Graščak pri vratih ga pričakajoč, vpraša ga: „Ali si dosti dobil?“ Hvala lepa, dosti!“ reče kmet ter gre vesel domóv s telečjo pečenko.

G. Križnik.

Kopnečemu snegu.

Le kôpni, kôpni sneg nadležni,
Le skôpni s polja in goré,
Da pride skoraj cvetna vzpómlad
In dnevi lepši zazoré!

V zaduhlej sobi zdaj zaprto
Otožno srce mi ječí,
A ko se zemlja bo zmladila
Srcé se moje spet zjasní.

Pogláj! po gori cesto belo,
Po njej vzpomládí bodem pél,
Na srea starišev predragih
Z daljine vračal se vesel.

J. Rejec.

Ledena palača v Kanadi.

Amerikanci so res čudni ljudje. Ne samó, kar se tiče njihovih šeg in življenja, temveč v vsem svojem delovanju razlikujejo se od nas Evropljanov.

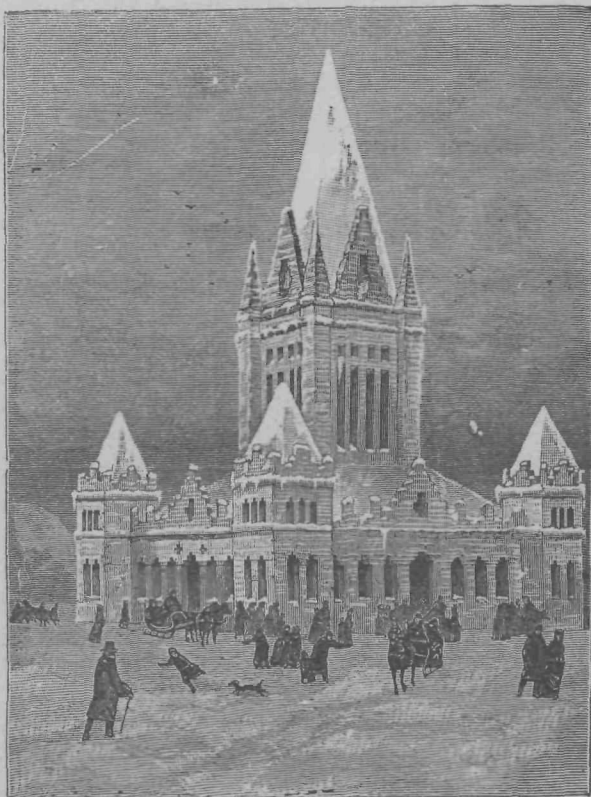
Drugačna je njihova trgovina, drugačna njihova različna podjetja, drugačni so pa tudi v svojih zabavah in veselji. Posebno čudne in izvanredne so njihove pustne veselice. Poslušajte, naj vam povem, kako se vedó Amerikanci po zimi v Kanadi.

Kanada leží v severnej Ameriki. Nù ker vam je znano, da po severnih pokrajinah prevladuje mraz in zima, zatoorej imajo Kanadčani le prav kratko vzpomlád in jesen, a tem daljšo zimo in zelo vroče poletje. Zima je pri njih

mного ostrejša nego li pri nas in traje v Kanadi po 6 do 7 mesecev. In vender je zima Kanadčanom mnogo milejša in prijetnejša nego poletje, a to samó zaradi tega, ker imajo po zimi mnogo prijetnejših zabav in veselic. A nikarte misliti, da imajo Kanadčani

nosti, kakeršnih pri nas ni. Ali vse to veselim in šaljivim Kanadčanom še ni dosti, oni hočejo, da imajo nekaj izvanrednega, neobičajnega, kar ne ugaja samó telesu, temveč tudi očem. V Montrealu, najimenitnejšem kanadskem mestu, zgradili so si sredi mesta veliko ledeno palačo, kakeršno vam denašnja slika kaže. Ako se vže tej sliki čudite, kako bi se še le čudili, ako bi to prekrasno ledeno palačo videli v njenej pravi podobi in velikosti!

Velike ledene plôče prinesó iz reke sv. Lavrencija, ki je lepó in pravilno iztešó, da so po štirikrat tako velike, kakor naše navadne opeke, in potlej zgradé zidarji iz teh lepo obtesanih ledenih ploč velikansko palačo z mnogimi večjimi in manjšimi stolpovi, ki so prav umeteljno sestavljeni. Ledene ploče pokladajo drugo

svoje zimske zabave in veselice v kakej gorkejši sobi, kakor pri nas. Kaj še? Vse njihove zimske zabave in veselice vršé se zunaj pod milim nebom. Ej! da bi vi videli, koliko je tû veselja in tekmovalja v vožnji na ličnih sanéh, koliko veselja, šal in različnih burk, kadar se mlado in staro driča po gladkem ledu ter uganja svoje šale in neum-

na drugo ter je polívajo z vodo, da zmrznejo v čvrste zidove. Streha in stolpovi so od lesenih desák in suhega vejevja, ki je kropé z obilo vodo iz parnih brizgalnic tako dolgo, dokler se ne naredi dosti debela lepó nakítena (ozaljšana) streha, s katere visí nebrojno število prekrasno se blestečih ledenih sveč.

V solnčnem svitu je krasota gledati to ledeno palačo. Oj kakó se vse na njej blesti in žarí v svetlih solnčnih žarkih! Mislil bi človek, da ni drugega nego sami čisti kristali. A še mnogo lepše jo je videti po noči, ko je od vseh strani razsvetljena z električno svetlobo. „To je začarano poslopje“ dejal bi človek, kadar gleda v to prelepo kristalno palačo. Ljudjé od vseh strani severne Amerike prihité gledat to čaróбно ledeno zgradbo. Vse se čudi kristalnej palači, raduje se in veseli okolo nje. V 24. dan januarja meseca 1883. leta bila je v Montrealu velikanska ljudska veselica okolo te kristalne palače. Od vseh krajev je vrélo ljudstvo skupaj, da se udeleží te nenavadne slavnosti. Mestni načelnik je ukazal, da se naj rečeni dan praznuje kot poseben praznik v letu. In zgodilo se je takó. Vse prodajalnice in šole so bile ta dan zaprte.

In kakšno korist imajo Amerikanci od te slavnosti? Zna se, da nobene druge, nego to, da se ljudstvo po svoje razveseljuje in se siromašnim delavcem, ki so to palačo zgradili in morda vso dolgo zimo nimajo drugega dela, nakloni nekoliko zaslužka. Ledena palača druge koristi nima; kajti kakor hitro solnce gorkeje posije, polagoma se izgubiva ledeno poslopje in naposled ga nič ní. — Leta 1884. zgradili so na istem mestu še mnogo večjo in lepšo ledeno palačo nego je bila óna prejšnega leta.

Takó vidimo, da ima tudi mrzla zima v vsakem kraju svoje prijetnosti, a Amerikanci znajo to še bolje, ker takó velikanske in dragocene zabave prirejajo.

(Po „Smilji“ prel. Iv. T.)

Marija nad vse pomočnike.

nekem starem škofovskem mestu živel je pred mnogo mnogo leti zeló ubožen črevljar z dvema mladoletnima otrokoma, katera mu je njegova prezgodaj umrla žena zapustila. Hudo, zeló hudo se jim je godilo. Siromaštvo veliko a živeža od nikoder.

V tej velikej bédí prosil je črevljar vsaki dan črevljarskega patrona, svetega Krišpina, naj bi mu pomagal vsaj toliko, da preživi sebe in svoja otroka. A zamán so bile vse njegove prošnje; niti dela niti kruha ni bilo v hišo. Siromak črevljar postane zeló otožen, polasti se ga neka nevolja in srdito vrže šilo in kladio ob tla ter osorno zavpije: „Ako mi tedaj nóče pomagati sv. Krišpin, pa naj mi pomaga kdo drugi!“ — Vrinila se mu je neka huda misel v glavo a zgodilo se je v njegov dušni in telesni prid vse drugače nego je on snoval v svojej glavi. Komaj je izpregovoril one besede, odpró se vrata, in prelepa, imenitna gospa stopi v sobo v spremstvu starega strežaja, ki je nosil težak zavitek v roci. Gospa sede in reče črevljarju, naj bi jej napravil dvoje novih čreveljčkov. — „O Bog moj, ko bi le úsnija imel!“ vzdihne črevljar žalostno. —

„Usnije je vže tukaj,“ reče gospa in namigne svojemu strežniku, ki položi velik zavitek na mizo. V zavitku je bilo toliko úsnija, da bi bil lahko napravil veliko število takih čreveljčkov, kakeršnih si je gospa želela.

Ko je črevljar gospej čreveljčke umeril in je gospa s svojim strežnikom otišla, šel je siromak črevljar takój na svoje delo. Obžaloval je svojo prejšno nejevoljo in hvalil Boga za nakloneno mu delo.

Takój drugi dan pride zala gospa s svojim strežnikom zopet k črevljarju, obuje nove čreveljčke ter pusti svoje stare črevljarju, rekoč: „Te moje stare čreveljčke si obdržite za plačilo; lahko od njih úsnija toliko narežete, kolikor koli ga bodele potrebovali ves čas svojega življenja. Čim boljše bodele odrezavali, tem večji bodo čreveljčki in kar pod nožem vam bodo rastli. Črevljar si iz začetka misli, da se gospa ž njim šali. Na odločno povelje vender vzame nožič in začne stare gospejne čreveljčke rezati, in glej! o čuda, pri vsakej zarezi odpade lep, nov, širok in dolg kos úsnija, kakor bi ga bil kupil od usnjarja. Ko je nehal rezati, bili so črevlji zopet celi. Zdaj je črevljar spoznal, da je s posebnim čudežem obdarovan, pristrčno je molil „Češčena si Marija,“ padel na koleni pred gospo in jej poljubil obleko, — a gospa mu je v tem hipu izginila izpred oči. Stari strežnik pa je ostal pri črevljarji in mu dejal: „Jaz ostanem pri vas za pomočnika, ker dobro umejem vaše rokodelstvo; plačila ne potrebujem, samó to hočem imeti, da sta dva dneva v tednu moja, o katerih smem delati samó za ubožne ljudi tega mesta — za úsnije se ni treba bati, ker ga nama ne bode izmanjkalo.“ — Črevljar bil je z vsem jako zadovoljen in pomočnik takój sede k delu.

To je mojster gledal in se čudil pomočniku, ki je znal takó izvrstno črevljariti. Gladko in naglo mu je šlo vse izpod rok, takó, da je dvanajst parov črevljev poprej napravil nego mojster samo jeden par. Ni čuda, da je črevljar tega pomagača zeló spoštoval in to vže zaradi tega, ker se mu je nekako čuden in plemenit dozdeval. Nikoli ni šel z drugimi pomočniki v kako krčmo, pil in jedel ní, in zvečer ga je pri delu neka svetloba obsévala takó, da mu ni bilo treba nobene luči.

Ko sta mojster in pomočnik imela vže nekoliko sto parov črevljev narejenih, razglasila sta po vsem mestu, naj pridejo siromaki k njima, kjer dobi vsak potrebno obuvalo zastonj.

In začeli so prihajati siromaki v raztrganih črevljih, mladi in stari, da bi dobili obutev. V malo dneh bili so vsi obuti. Ko je črevljarski pomočnik svojemu mojstru še nekaj časa pomagal delati, izginil je nekega dne iz delarnice, da ni nihče vedel kam. Tudi óne zale gospe ni bilo več k črevljarju. Črevljar, ki je imel úsnija vedno na izobilje, postal je zeló bogat in srečen. V velikej svojej sreči ostal je vedno ponižen in bogoljuben. Gospa, ki mu je toliko sreče prinesla v hišo, bila ni nihče drugi, nego Marija, mati božja sama, a pomočnik bil je — sv. Krišpin, ki je moral na Marijino povelje pomagati ubogemu črevljarju pri njegovem delu.

Kadar koli je črevljar ta čudež pripovedoval ljudem, vselej je pristavil in dejal: „Resnično, Marija je nad vse pomočnike!“

Bodí si temu kakor koli, bodí si, da je vse to le kaka izmišljena pripovedka, resnica ostane vender, da Marija pomaga vsakemu, kdor jo s pravim zaupanjem prosi pomoči.

Jos. Vidic.

Turko v zapôru.

oglejte drobno ptičico, kako veselo skače po vejah in žvrgoli zahvalno pesenco dobremu Bogu, ki jej je podaril tako lepo pisano oblačilce in jej dal ljubo prostost, da sme tudi ona po svoje se veseliti božjega veličastva na zemlji. Oj kako urna je! Z veje vzletí na vejo, z drevesa na drevo, na zemljo,

k potoku, v grmovje, pod nebó, pod nebom zopet naprej, in to vse tako hitro, da je ne moreš dolgo imeti na očéh. In zakaj je tako vesela? Zato, ker uživa ljubo prostost. Vzemite jej njeno prostost, njeno svobodo, in zaprite jo v kletko — naj si bode še tako velika — vzeli ste je pol njenega življenja.

A ne samó drobna ptičica pod nebom se veseli ljube prostosti, tudi divje živali v zelenem gozdu veselo skačejo, gibljejo se in radujejo, dokler imajo prostost. Le naš Turko sedi zaprt v temnej ječi ter ne uživa óne prostosti, kakeršno imajo druge živali. Kaj je storil ubogi Turko, da je tako hudo kaznovan! Oh zaprt biti in ne uživati ljube prostosti, to je pač nekaj zeló hudega, rekel bi najhujšega na svetu. In kako prijetno in veselo je zunaj! Vse je živo, vse se giblje, vse poje in se veseli svojega življenja, svoje prostosti, le Turko, oh ta je vže nekaj dni v zapóru ter se ne sme ganiti s svojega mesta, dokler se ne pokóri za svoj pregrešek. Glejte, kako poljubljuje roko svojemu gospodarju, kako ga prosi z milim pogledom, naj ga pusti zopet v njegovo prejšnje prosto življenje, ali zamán! pokoriti se mora poprej za storjeni zločin in potlej bode zopet užival ljubo prostost. Zatorej potrpi še nekoliko časa, Turko moj ljubi. Ako se poboljšáš in si zopet dober, prost bodeš tudi ti svoje ječe in užival bodeš zopet svobodo zlato.

I. T.

Ptičji pogovori po zimi.

(Dramatičen prizor: spisal Janko Barlè.)

(Stara jablana na županovem vrtu. Ščinkovec se tožno in zamišljeno stiska v svoj pisani kožušek, ne daleč od njega sedi senica, na drugej vejici sta rumeni strnad in taščica, a poleg njiju obira se vrabec in skače sèm ter tjà, da si ogreje na pólu zmrznjeni nožici.)

Vrabec: Pasje življenje za nas po zimi! Vže od sinoči nisem imel zrnca v kljunu. Nikjer je ne dobiš več drobtinice. Pa še ta mraz, mislim, nogi bodeti mi odpadli. Čiv, čiv, čiv!

Ščinkovec: Borme tudi meni ni bolje. Jaz si vže več ne znam pomagati. Kaj bode, če se nas dobri Bog skoraj ne usmili! Doli pod županovim kozolecem sem vže vse prebrskal, vsako slamico privzdignil, misleč, da bodem še kak pobirek našel, vender vse zamán! Pa ti ljudjé, kakó so vender neusmiljeni! Nikomur ne pade na um, da bi nam kako zrnce potresel.

Vrabec: Hà, ljudjé? Na prave si naletel. Pregarjajo te in lové, mesto da bi ti pomagali. Kakó so vender hudobni! Včera sem hotel sè svojimi továriši pobrati nekoliko zrníc prosá, ko ga je krčmarjeva dekla kokošim potresala. Vender še ono, nekoliko zrníc ni nam privoščila. Zapodila nas je vse. Takó sem bil pa jezen, da bi jo bil kar v nos kavsnil, to neusmiljenko! Podí nas zaradi nekoliko zrníc. Oj ti ljudjé!

Senica: Res, ni je več dobre duše na svetu. In ti poníglavci, ti vaški dečki, kakó so hudobni. Na vsakem drevesu napravijo nam skoraj óno čudno spravo od bezgovih paličíc, a v njo denejo bučevo peško. Želodček se krči od gladí in poželjivo gledaš óno zapeljivo peško; skušnjave so velike, čeravno veš, kaj te čaka. Marsikatera mojih sestic je takó vže svojo svobodo izgubila. Ni ga več človeka na svetu, ni, kateri bi imel še kaj sreá; kaj ne kumek vrabec?

Vrabec: Res, dobro govorite, gospodična! Ni ga več človeka, ní! Hej, ko bi imel jaz kaj močí, to bi plesali ti ljudjé. Pomnili bi vrabca.

Taščica: Prijatelji, ne obsojajte tako naglo. Še se kje najde dobra duša, še. Redki so res. Županova hčerka nam je posipavala vsako jutro na okno drobtinice in drugih dobrih stvari. Sedaj pa vže dva dneva nismo dobili ničesar. Bog vé, kaj jej je. Izvestno je bolna, da bi le hitro ozdravela. Pozabila nas izvestno ni, ker je takó dobro in ljubeznivo dekletce. Še je dobrih ljudij na svetu, še.

Ščinkovec: Redki so, redki. Vzpomladi radi poslušajo, da jih s petjem razveseljujemo, zdaj pa pogini od gladi. Žalostni so to časi, prijatelji!

Palček (priskakeketá v grmovje blizu jablane): Kaj tu modrujete? Ni se še svet podrl, nè! Pogum, pogum! Ta je lepa: tožiti in obrekovati znate, a da bi si sami kaj poiskali, tega nè. Mislite li, da vam bodo pečene prepelice same v kljunček letele?

Vrabec (senici): Presneto pogumno govori ta poniglavček!

Ščinkovec: Preiskali smo vže vse kote in ni ga nikjer zrnca.

Palček: Hm, morda bi se pa še vender kje kaj dobilo. Stikal sem tam doli okolo županove kašče in mislim, da se bode ondu vender kaj za naše prazne želodčke dobilo.

Vrabec (senici): Majhen možiček, ali prebrisana glava, ni li res, gospodična? Dobro govori!

Palček: Dobilo se bode, dobilo. Vže gori blizu strehe je luknjica, a od ondot se kaj lehkó pride v kaščo. To sem jaz sam poskusil. Gospóda moja! to bode kosilo. Vže dolgo niso okusili vaši kljunčki takih slaščic. Le hitro z menój, ne bode zamán!

Vrabec: To sem si mislil, ta vedno kaj stakne. Kdo bi si mislil, a zdaj? To bode življenje!

Vsi: Živio, živio palček! (Otidejo z njim, a vrabec poje gredóč znano národno písenco:

„Kmetiž žito seje,
Vrabec mu se smeje,
Cibí, cibí héjcapca,
Ti nesrečni vrabec!“ i. t. d.)

Lovske kvante.

I.

ólunoč je vže proč. Vzpomladanska noč je; toda na Planinah leži mrzel zrak in Triglav je zavít v gosto meglo. V slabem svitu zvezd ne vidiš drugzega nego sem ter tjà obrise gorovja in drugzega ne slišiš nego šumenje globoko v dolini penečega se hudournika. — Kar se v nekej razpôki pokaže mož, zleze iz nje ter posluša. Dívji petelin ne „dela“ še zdaj „riglja“¹⁾, niti se še ne dani, toda neznanec potegne nekoliko kratí „prav pošteno“ iz svoje (lovske) steklenice, zapné si suknjo, vrže puško preko rame in stopa po znanej stezi po zmrzlem snegu naprej.

¹⁾ Lovski izraz za: petelin poje. —

Ti je lovski pomočnik Jože; „nad petelina gre“ ¹⁾, ne da bi streljal, ker to je opravilo posestnikovo, kateri je vže tudi na velik petelinji lov iz mesta povabil svoje goste; Jože mora le paziti, da ne bi „divjaki“ ²⁾ postreljali petelinov. Res je, da tako zgodaj petelin še spi, ali „divjak“ vže bdi in izvestno kje „čaka“; tega je lovec tako prepričan, kakor da je njegov patron, sv. Jožef, svetnik v nebesih. „Divjakov“ je pač dosti v okolici in tudi taci, ki lovca z isto hladnokrvnostjo ustrelé kakor srno ali kako drugo divjačino. — Jože je zdaj ravno do ónega mesta prišel, kjer so pred dvema leti njegovega tovariša, loveca Janeza, našli. Bil je v srce zadet; trske njegovega puškega kopita tičale so deloma v lobanji, deloma so ležale okolo njega. Jože uprè palico tù nekoliko bolje v zemljo ter gre mirno naprej. Še le nekaj sto korakov odtod obstoji in vleče na ušesa. Petelin se ni oglasil, ali doli, doli v razpoki, odtod prihajal je glas, podoben ónemu, ki ga izvabimo puški, ako jo bašemo. ³⁾ Jože je sklenil tukaj počakati: saj mora priti. Kar zašumelo je nad njim v smrečji; blizu njega oglasil se je petelin. To traje pa le pol ure, toliko časa, da lahko „divjak“ gori dospè; kajti more se le mej „rigljem“ petelinu bližati, mej odmori pa mora tiho stati. — V tem se je zdanilo. Jože se je skril za bližnje drevo. Petelin prav veselo nadaljuje svoj „rigelj“; a lovec čuje le na korake, kateri se mu vedno bolj in bolj bližajo — on je sliši — po stezi, njemu nasproti, hití gorostasen mož ter potegne puško z rame. Kar obmolkne petelin. Jože pogleda lahko „divjaku“ v lice: spozna ga, ogljar Francè je. Petelin zopet „dela rigelj“; zdaj še le ima lovec priložnost, izza drevesa stopiti; kakor bi bil iz tal vzrastel, stoji pred „divjakom“ ter ga pozdravi, rekoč:

„Dobro jutro, Francè!“

Ta je res nekoliko osupel, ojunači pa se takòj ter odzdravi lovecu: „Dobro jutro!“

„Tebe pa ni treba tukaj, Francè,“ méni lovec, „kaj pa hočeš tu?“

„Petelina si bom ustrelil,“ odgovori óni, hoteč počasi naprej.

„Ne boš vrele kaše pihal, nè, Francè.“

„Pa jo bom!“ rujove ta ter zavihtí palico.

— V tem trenutku umolkne petelin ter odleti. —

Vže hoče lovec ustreliti, a vest mu pravi „nè;“ razdražen je — obrne puško, trdo jo prime in njegove puške kopito trešči s tako silo na „divjakov“ hrbet, da temu takòj pade puška iz rok in on sam telebi na tla.

Tu leži in se vije; kri teče na kamenje.

Jože gleda temno na žrtvo svoje jeze: „Ali imaš zdaj dosti, Francè?“

Nič odgovora. —

„Ali je pa tudi takó kriv, da ga smeš usmrtiti?“ takó se je oglašala vest lovčeva. — Morda je moža le lakota prisilila; njemu je za veliko število otrok skrbeti. Ti otroci se bodo zdaj zbudili, vprašali po očetu in po jedi in — „Vstani, Francè, saj ni tako hudo!“ zakliče lovec. Pomiloval je svojega nasprotnika; poznal je tudi sam strast „divjačenja.“ ⁴⁾ Saj je bil tudi sam jeden izmej najbolj glasovitih „divjakov“, dokler ga ni imenoval gospodar lova za lovskega pomočnika.

¹⁾ Lovski izraz za: petelina streljati. —

²⁾ Lovski tatovi.

³⁾ To je puška „Vorderlader.“

⁴⁾ Divjačenje = das Wildern.

„Vstani no, pa ne brij noreev, Francè, pa pojdi; vidiš, molim ti roko, da ti pomagam na nogi!“

„Nè, nè, Jože, to bo pač dosti, ti si mi mnogo prizadel!“ stoka „divjak“ in poseže kakor slepec po roki. „To gre zdaj vse tako na okrog, — oh to je hudo, — ti si mi morebiti še lobanjo ⁶⁾ prebil.“

Lovec ga je položil na zemljo takó, da je lahko glavo na mah naslonil.

„Petelin je vže proč, kaj ne?“ vpraša Francè. Glas njegov tresel se je. Jože ničesar ni odgovoril, on je sušil kri, katera je divjaku po roki curljala in je položil nekoliko kresilne gobe v rano.

„Tega pa še vedel nisem, Jože, da si tako usmiljen. Jeden požirek slivovke kaj ne, daš mi tudi?“

Lovec ponudi „divjaku“ svojo steklenico, potlej mu obveže roko in vpraša: „Ali ti je sedaj bolje, Francè?“

„Mnogo bolje,“ mrmra ta in zaprè oči.

Jože pomočil je senci ranjenca s slivovko. „Divjak“ se počasi dvigne. „Pa tako zelo udariti, lovec,“ reče počasi klaverno, prijemši njegovo roko. „To je bilo pa res vže preveč, in veruj mi, midva se ne snideva na petelinjem lovu nikdar več!“

„Pusti to, pa pojdi domóv; nisva mogla drugače.“

Denašnji prigodek pa hočeva pozabiti; samó puško, Francè, moraš mi pustiti; moja dolžnost je.“

„Ne, lovec, tega mi ne smeš storiti, glej, inako ti jo moram odkupiti, brez te puške tù —“ Počasi je segel po puški, roka se mu je tresla — „Saj veš, kaj je, Jože, — ne bi mogel živeti; dedina je in je bila vedno mi v veselje — takó sem — s to puško — tudi lovca Janeza ustrelil —“ V tem trenutku počí in z milim vzdihom zgrudi se Jože na tla.

„Hà, pada, — dà, krasen petelin — psi!“ krohotá se Francè, kateri je ustrelil nesrečnega loveca. Kar zagrmí drug strel, toda gori v grmovji; zdaj zastoče pa Francè, požene se k višku, pade potem na tla. Zdaj se mu ni treba več hliniti: kri mu curkoma teče iz stegna.

Iz grmovja hiti mož v drvarske obleki k lovcu; puško povési in strga svojo ruto z vratu, hoteč jo rabiti za obvezo. Nesrečnemu Jožetu ni bilo več pomoči — krogla prodrla mu je bila srce. — Proč od mrtvega, z divjo kletvijo k umirajočemu skoči drvar. On je vse v grmovji skrit poslušal. Tudi on je „divjak“, toraj gotovo ne prijatelj lovčev; ali tako krivico videti, razdražilo ga je — visoko zavihiti kopito ter je trešči na glavo ogljarjevo.

Lovec s prestreljenimi prsi, „divjaka“ z razbito lobanjo —, tako so našli obé trupli v gozdu. Za nekaj let še le je oni drvar, kot navaden tat prijet in zaprt, pred sodiščem razjasnil pravo stanje teh stvari.

(Prosto po nemškem prel. Collensis.)

⁶⁾ Lobanja = Schädel.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

P a v.

Ni je menda lepše in prevzetenjše domače ptice od pava. Povsod, koder hodi, ponaša se s svojo lepoto, kakor bi hotel reči, da je ni na vsem svetu lepše ptice od njega. Otroci ga imajo zelo radi, veselo letajo za njim in ga podé po dvorišči, dokler jim ne uide na kako streho ali na kak drugi vzvišeni kraj. Nù pustimo jim to veselje, da mu le nič žalega ne storé, česar se pa ni bati, ker so zgolj dobri in poslušni otroci, ki ne storé nobenej živalci nič žalega, dobro vedoč, da vsaka žival bolečino ravno tako čuti kakor človek. Seljanov Gregorček je sicer nekoliko razposajen, rad ponagaja svojim továrišem, pa tudi ži-

valij ne pusti v miru, ali drugače je prav priden in dobrovoljen deček, ki se pridno uči v šoli in rad sluša učitelja in stariše svoje. A pustimo Gregorčka in čujmo, kaj nam pripoveduje pav sam o sebi. Pripoveduje nam takó-le: „Domá sem v daljnjej Indiji, v jako rodovitej in bogatej deželi, tam nekje v Aziji, ki je bajé največji del sveta, kakor se učite v šoli. Moja domovina, Indija, ima obilo zlatá in srebrá, a to še ni vse, tudi druzega kamenja in dragocénih dišav ima toliko, kakor nobena druga dežela na vsem svetu. Pravijo, da je baš v Indiji, mojej domovini, stal raj, to je óni lepi vrt, v katerem sta bila prva človeka, Adam in Eva, pa tudi prvi pav, moj práded, ki ga lahko vidite na vsakej podobi, ki vam kaže raj s prvima človekoma in živalmi, ki jih je ustvaril ljubi Bog. Nekdaj so ljudjé kar vréli v mojo domovino Indijo, da bi si ondú poiskali sreče in bogastva. Nekateri so tudi našli, česar so iskali, drugače bi se ne bilo povrnilo toliko bogatecev ali tako zvanih „zlatih strijcev,“ ki so si nanесли toliko bogastva iz moje pa v svojo domovino, da je svet kar debelo gledal in se čudil tolikim dragoce-nostim, ki se ne dobé nikjer drugej, kakor le v Indiji, kder je moj rod domá. To mi lahko verojamete, ako pogledate moje prekrasno perje, od katerega odséva indijsko zlato in drago kamenje. Ljudjé pravijo, da se preveč ponašam s svojo lepoto in sem velik ošabnež mej kurami, nu jaz jim ne ugovarjam tega, ali vprašal bi vender rad, če ima kje kaka kura ali sploh kaka druga ptica toliko prekrasno se odsevajočega perja, kakor ga imam jaz. In zato naj bi ne bil ponosen? A to

še ni vse. Le pogledjte me, kaj imam na glavi! Na drobnej glavi nosim pérnat venec ali krono. Ali ima kaka druga ptica kaj tacega? In vrat in prsi moje pogledjte, kako se vse to preliwa iz temno modre barve v zlato zelenkasto. Na hrbtu imam peresa, podobna v čistem zlatu se blestečemu oklepu. A lepôta vseh lepôt je moj rep, kadar ga razgrnem v prekrasno pisano kolo. Kaj tacega ne zmôre nobena druga žival. Ali vidite na širokem konci razprostrtega kolesa prekrasno oko, ki se blestí v prelepíh mavričínih barvah? To je v resnici oprava, katere smem biti ponosen, kakor nobena druga žival. Nogi imam visoki in nad zadnjim prstom vsake noge ostrogo, kakor petelin. Ljudje pravijo, da sem proti kuretni preveč ošaben ter ne maram za njih družbo; tega tudi ne tajim, ker sem najraje sam, pa tudi ne maram za družbo, ki je toli nizkega rodú, da se z menoj niti najmanje primerjati ne more, a sovražim pa nikogar ne, razven ónega cigana purana, ki hodi po dvorišči kakor bi si ga bil on sam v najém vzel. Ta grdavs je prav hudoben proti meni. Kavsa me in skube, kakor bi bil jaz za „nebodigatreba“ pri hiši.

Po leti sem najraje zunaj na svežem zraku, kar mi prav dobro dé. Da-si mi zima dosti ne škoduje, vender le raje vidim, če sem tudi po zimi na gorkem. Moja posebna lastnost je, da rad vzletim na višočine, bodi-si vže na streho ali na kak zid ter od ondod kričim in opozarjam memogredoče na svojo lepôto in ponós. Kure in druge domače ptice sicer pravijo, da imam zeló neprijeten glas, ali jaz jim tega ne verojamem, ker vem, da me le zavidajo zaradi moje izvanredne telesne lepote.

Kdaj je moj rôd prišel k vam v Evropo, tega ne vem za gotovo, ker mi se ne ljubi čitati in brskati po knjigah, kder stoji pisano o mojih prádedih. Slišal pa sem, da stoji nekje zapisano, kako so stari Rimljani zeló čislali naš mladi rod in so se na mizo popašnih cesarjev nosile polne sklede naših jezikov in možgan. Tudi pozneje so še imeli pri velikih pojedinah pečenega pava na mizi, kar pa zdaj ni več v navadi, odkar so prišli ti neumni in trapasti purani iz Amerike v Evropo. To je pravo, saj ga tudi nimam večjega sovražnika mej pticami, kakor je bahačasti in togotni puran, kí se vže jezí, če človek le malo zažvižga. Šopiri se in bahá s svojim umazaním perjem, da ga je le smešno gledati.

Toliko za danes. Zapomnite si vse to, otroci, da bodeite znali povedati, kadar vas kdo kaj vpraša o meni.“

—é.

Zakaj kukavica samó do Kresa kuka?

Ko so hudobni Židje Jezusa iskali, skril se jim je pod brinjev grm; zato ima brinjevo zrno še zdaj križ v sredi. A kukavica je Jezusa pod brinjevim grmom ugledala in zakukala: „Kuku! kuku! tukaj je!“ — A Jezus je kukavici rekel: „Oj ti nespametna ptica, zakaj si me izdala? Za kazen bodeš vse leto kukala?“ A kukavica mu je odgovorila: „Vse leto še kukati ne bodem mogla.“ Jezusu se je ptica smilila in rekel jej je, da bode kukala samó do Kresa. Zato kukavica samó do Kresa kuka.

Zapísal J. Barlè.

Listje in cvetje.

Demant.

(Priobčil Fr. D. . . . e.)

a
a a a
a a a a b
e e i i i j j
k k l n n o o o
o o p p p p r
s s s s t
t v v
ž

Zamenjajte v tem demanta črke tako med seboj, da berete v devetih vrstah devet besed od leve proti desnej; a srednja, rekše peta beseda naj se bere tudi od zgoraj nizdolu po sredi črk posamičnih besed.

Besede naj značijo: 1. soglasnik; 2. gozdno drevo; 3. rudnino; 4. mesto na Moravskem; 5. mesto na Kranjskem; 6. deželo v Rusiji; 7. reko na Avstrijskem; 8. žensko krstno ime; 9. samoglasnik.

Zabavna naloga.

(Priobčil Jos. Šinko.)

L A O E K O R V P K U A

Sestavite te kvadratke takó, da dobite križ. Naopično drevo križa naj vam pové ime slovanškega mesta, povprečno pa ime mimo tega mesta tekoče reke.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Rešitev demanta v 1 „Vrtčevem“ listu.

S
O t o
v e r b a
B e l o v a r
p e r e s n i c a
S t r o s s m a j e r
p o l o m e s e c
z o b a t e c
s o j k a
l e v
r

Prav so ga rešili: Gg. J. Tomažič, učit. na Tinji (Štir.); Rudolf in Viktor Andrejka, učenca v Ljubljani. — Gizela Širca, učenka v Bolci.

Na znanje.

Pogostoma nam dohajajo vprašanja, če imamo še to ali óno „Vrtčevo“ število iz poprejšnjih „Vrtčevih“ letnikov. Na taka vprašanja odgovarjati, stane nas mnogo časa, a tudi mnogo nepotrebnih stroškov imamo vsled tega, ker dotičniki potem zahtevajo taka števila iz nepopolnih letnikov zastonj, niti poštnine nam ne vrnejo. Da se izognemo v prihodnje vseh teh nepotrebnih stroškov in pisarij, objavljamo tu vse óne „Vrtčeve“ broje iz nepopolnih letnikov, ki je imamo še na razpolaganje. Kdor želi katero koli iz teh števil, pošlje naj nam po 6 kr. za vsako številko in mi mu jo odpošljemo poštnine prosto; samó natančno naj zapiše dotično številko in letnik. Dopolnitve ne veljajo; naročuje se samó po nakaznicah. — Toliko vsem ónim, ki nam delajo preveč nepotrebnih stroškov, katerih mi ne zmôremo.

Iz nepopolnih letnikov se dobé naslednja posamična števila po 6 kr.

Letnik 1872: št. 11, 12;

„ 1874: „ 1, 3, 4, 6, 7, 10, 11 in 12;

„ 1876: „ 10 in 11;

„ 1879: „ 7, 8, 9, 10 in 12;

„ 1880: „ 2, 3, 7, 8, 9 in 12;

„ 1881: „ 2, 9, 10 in 12;

„ 1882: „ 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11 in 12;

„ 1883: „ 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10 in 12;

„ 1884: „ 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 in 12;

„ 1885: „ 2, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11 in 12;

„ 1886: „ 2, 4, 5, 6, 7, 9, 10 in 11;

„ 1887: „ 1, 2, 3, 5, 7, 9, 10 in 11.

Kdor želi katero teh števil, naj se podviga oglasiti se zá-njo, dokler je še imamo na razpolaganje.

Iz pretečenega leta 1888. imamo nekoliko nepopolnih „Vrtčevih“ letnikov, pri katerih le prvo število manjka, na razpolaganje. Kdor želi tak nepopolen letnik imeti, pošlje se mu poštnine prosto za 80 krajcarjev.

Denašnja drugo „Vrtčevo“ število pošljemo še vsem starim našim naročnikom, a tretje samó ónim, kateri se tekom tega meseca na naš list naročé.

Uredništvo „Vrtčevo.“

Listnica. Gg. L. C. na Dunaji! Hvala za skakalnice; pridejo na vrsto. — J. Zagorski! Nekaj Vaših pesenc bodemo priobčili o priličnem času. Srčen pozdrav in prisrčna Vam hvala, da priporočujete „Vrtce“ v naročevanje. — A. Z. Vašej pesenci „Zelja po spomladi“ treba bi še poprave. Bodemo skušali. — Drugim našim sotrudnikom: Kar je dobrega zrna, vse pride na vrsto; zatorej prosimo potrpljenja.

„Vrtce“ izhaja 1. dné vsacega meseca, in stoji za vse leto 2 glđ. 60 kr., za pol leta 1 glđ. 30 kr. Napis: Uredništvo „Vrtčevo“, mestni trg, št. 23 v Ljubljani (Laibach).

Izdajatelj, založnik in urednik Ivan Tomšič. — Natiskala Klein in Kovač v Ljubljani.